

Казки про сміливість

Чабанець

Чабанець

Був собі чабанець, та такий, що ще змалку все вівці пас, більш нічого й не знав. От раз і випав йому з неба камінь - у пудів вісім. Він було все грається тим каменем: причепить до батога та як кине угору, а сам спати ляже на цілий день: прокинеться - аж і камінь летить, та як упаде, то так було в землю і вгрузне. А то візьме покине серед степу сіряк, тим каменем навалить, то хай там три чоловіки або і більше, а не візьмуть. Мати було його лає:

Дракон та Цар - Що ти ото тягаєшся з тою каменюкою? Ще підірвешся!

А йому й байдуже: котить собі та й котить той камінь. От до того царя, що в його царстві той чабанець був, та став підступати змії: пудів по тридцять каміння перевертає, кидає та палац собі буде і вимагає, щоб той цар за його свою дочку оддав. Цар перелякався, давай засилати гінців по царству, чи не знайдеться де такий богатир, щоб того змія знищив. Шукали-шукали, не знаходиться. А той чабанець почув та й похвалився:

- Я б того змія,- каже,- батогом забив.

Люди взяли й донесли те цареві у вуха, той і звелів, щоб чабанець прийшов. От приступив він до царя, цар подививсь, що він такий малий, та й каже: - Що ти кажеш! Ти ще такий малий! А він, звісно, хлоп'я: - Нічого,- каже.

То й дає йому цар два полки солдатів (полк співаків і полк музик). Чабанець вийшов до тих солдатів та як скомандував, то неначе він років двадцять у війську служив. Тоді цар тільки руками сплеснув. От, не доходячи трохи до того змія, кида чабанець свої полки.

- Дивіться ж,- каже,- як із змієвого палацу дим піде, то я його побив, а як піде полум'я, то він мене. Покинув те військо, а сам і пішов. А змії та такий був дужий, що за гони до себе не підпускає, так усе вогнем і спопеляє. От як забачив змії чабанця, зараз дмухнув. Аж ні, той і не зворухнеться. - Ну,- питає,- за чим, хлопче-молодче, прийшов? Чи будем битися, чи миритися? - Не з тим іду, щоб миритися, а з тим, щоб битися. Змії йому й каже: - Та ти ще три роки погуляй, а тоді й приходь. - Ні,- каже,- я вже гуляв. - А чим ти,- питає змії,- мене будеш бити? - А оцим батогом. А в його до батога та камінь на кінці прив'язаний. - Ну,- каже змії,- бий мене! - Ні, бий ти мене попереду.

А в змія меч на три сажні залізний, як ударить він чабанця ним, так меч на шматки і розскачавсь. - Держись же,- каже чабанець,- тепер я тебе ударю.

Як шмагоне його тим камінцем,- змії тут і розпластавсь, і дим пішов.

Тут військо таке раде, музики грають, співаки співають, цар чабанця стрічає, бере зараз під руку, веде до себе. За скільки там літ оддав цар за нього дочку, побудував їм палац, живуть вони собі.

Цар та Чабанець А інші царі почали казати, що яктаки свою рідну дочку та оддати за чабана! Цар уже і сам жалкує і за-силає скрізь гінців, чи не знайдеться де такий богатир, щоб того чабанця міг убити. Скоро й знайшлося двоє. От спорядили їх, і пішли вони до того чабанця, а він сидить за столом, книжку чита і зачув уже, що це до його битися йдуть. Прийшли, він і питає: - З чим прийшли? Чи будем битися, чи миритися? - Авжеж,- кажуть, - що битися.

От один як ударить через ліве плече, так меч і розскачавсь. А другий як ударить навхрест через праве плече - тільки сорочку перерубав. Тоді чабанець устав, узяв їх обох, як здавив до купи, так кістки з них і посипались. І так йому досадно на царя стало, пішов він до нього і не величає, а прямо каже: - Таке і тобі буде! Тоді і годі цар його чіпати.